

érdemes lett volna egységesebb terminológiájú képfeliratokat használni.

A képanyagot bevezető szövegek szerzői és címei: Szegő György: Hosszú paradigmaváltás: A képtől a fotón át az új képig; Szarka Klára: Fölösleges lajstromok; Bán András: Előzmények, letöltések, könyvjelzők; Szijártó Zsolt: A kommunikációs-mediális tér átalakulása, a képek jelentőségéről; Bartis Attila: A fotográfiáról (naplójegyzetek 2006–2016).

Helyhiány miatt nem mehetek bele a részletekbe, viszont három szövegről szót kell ejtenem.

A kurátori tanulmány, a Fölösleges lajstromok kitér a válogatás szempontjaira és a korlátokra is, ismerteti a rendezőelveket. Szarka Klára a céljai mellett a megvalósíthatóság kereteiről is szót ejt, és korrekten leírja a megvalósítani kívánt koncepciót. Míg az ő tanulmánya elsősorban a megvalósított koncepcióra koncentrál, Bán András írása egy tágabb képtudományi áttekintést ad, aminek csupán egy része a digitális korszak képfogyasztásának, képkalkulálásának, a közösségi oldalak megjelenésével felmerülő újabb kérdések felvázolása. Az, hogy olyan minőségű és alaposságú tanulmány kerüljön egy katalógusba, mint amilyen Szijártó Zsolt tanulmánya, nagyon ritka. Az viszont biztos, hogy a mediális, generációs változásokat áttekintő és a digitális és reális világ kölcsönhatásában lezajló folyamatok koherens koncepcióban belüli leírása (hatalmas kutatási anyagra támaszkodva) ennél a kiállításhoz nagyon fontos volt.

Utószó

Ahogy a 2000-ban rendezett kiállítás kapcsán Sz. Szilágyi Gábor a *Balkon* című folyóiratban¹ megtette, itt is megkérdőjelezhető a kiállítás címének minden szava.

Nem világos (és egyre kevésbé az), hogy mi a fotóművészet, nem beszélhetünk nemzeti fotográfiáról már, de szalonnak sem nevezhetjük, hiszen kurátori kiállítás volt. Ez nem is lenne baj, ha ezek a kérdőjelek már belépéskor ott lennének minden látogató fejében.

A nagyobb gond talán magával a kérdésfelvetéssel volt. A „hogyan változott a magyar fotóművészet az utolsó 10–15 évben” kérdés egy olyan tág horizontot jelöl ki, hogy nem lehet jó választ adni, még egy akkora helyen sem, mint a Műcsarnok. Természetesen fontos, hogy lehessen összefoglaló képünk erről a korról, de véleményem szerint csak akkor lehet értelmes választ adni, ha precízebb kérdésekkel, kisebb szegmenseket veszünk górcső alá az egészből, sokkal markánsabb megfogalmazásban, és ezzel párhuzamosan a folyamatokra koncentrálunk, nem pedig egy mostani vagy közelmúltbeli állapotra.

Személy szerint érdemesnek tartanám egy-egy ilyen jellegű esemény megrendezése előtt magára a kurátori koncepcióra is pályázatot kiírni. A szellemi tőke adott hozzá, és biztos vagyok benne, hogy érdekes, friss, merész tartalmak születhetnének így. A kérdésre a választ éppen a sokszínű megközelítésmódokon keresztül desztillálhatná le magának a látogató.

A hivatalos adatok szerint közel 18 000 ember látta a kiállítást. Számos cikk jelent meg róla, különböző elemzőhajtalmú és vérmérsékletű ember tollából. A Szarka Klárával készült, kb. fél órás interjú a budafok-tétényi Promontor TV honlapján lehet megtekinteni.

A videó URL-címét érdemes lenne a kiállítás weboldalán is feltüntetni. ■

¹ Sz. Szilágyi Gábor: Milleniumi (?) Országos (?) Fotóművészeti (?) Kiállítás (?), *Balkon*, 2001/9.

A KIÁLLÍTÓK NÉVSORA:

Alpern Bernadett Anna, Ambrits Tamás, Andrasev Nadja, Apáti-Tóth Sándor, Badacsonyi Ferenc, Bakonyi Bence, Balla András, Balla Demeter, Balla Vivienne, Balogh László, Barakonyi Szabolcs, Baricz Kati, Barta Zsolt Péter, Bácsi Róbert László, Bánkúti András, Bege Nóra, Bende Attila, Benkő Imre, Bécsi Imre, Borbély Tamás, Bordos László Zsolt, Boros György, Borsay Márti, Bozso András, Bócsi Krisztián, Bruno Bourel, Bujnovszky Tamás, Chochol Károly, Csáki László, Cseke Csilla, Csudai Sándor, Czako Zsolt, Czimbal Gyula, Czigány Ákos, Darab Zsuzsa, Detvay Jenő Eugène, Dezső T. Tamás, Drégely Imre, Ducki Tomek, Erdélyi Gábor, Erdős Gábor, Faa Balázs, Fazekas István, Fábrián Évi, Fábry Péter, Fejér János, Fekete András, Fekete Zsolt, Ferencz Hunor, Féner Tamás, Fiala de Gábor, Frankl Aliona, Fuchs Lehel, Gaál Zoltán, Gábor Enikő, Gárdi Balázs, Gáti György, Gécsi János, Gink-Miszlivetz Sára, Gulyás Miklós, Gyenes Zsolt, Haarberg Orsolya, Hajdú D. András, Hajdú József, Hamarits Zsolt, Haris László, Harnóczy Örs, Hartyányi Norbert, Hegedűs 2 László, Hemző Károly, Herendi Péter, Hernád Géza, Hirling Bálint, Horváth Éva Mónika, Horváth M. Judit, Horváth Péter, Hossala Tamás, Kaiser Ottó, Kalló Angéla, Kapitány András, Kálmándy Pap Ferenc, Keleti Éva, Keller Diána, Kemenesi Zsuzsanna, Kerekes Gábor, Kéri Gáspár, Kiss-Kuntler Árpád, Kiss Tanne István, Koller Margit, Kolop Anita, Kolozsi Bea, Kopasz Milán, Kopasz Viktor, Korniss Péter, Kosmály Gábor, Kovalovszky Dániel, Kovács Melinda, Krstic Milorad, Kudász Gábor Arion, Kurucz Árpád, Dr. Lajos László, Landthaller Judit, London Katalin, Lux Antal, M Tóth Éva, Magyar Ádám, Magyarósi Éva, Major Ákos, Maljusin Mihály, Markovics Ferenc, Marsalkó Péter Albert, Mártonfai Dénes, Máté Bence, Missetics Mátyás, Miskolczi Emese, Mohai Balázs, Molnár Zoltán, Móricz-Sabján Simon, Mucsy Szilvia, Nyíri Julianna, Ocztos István, Opitz Tomas, Pataky Zsolt, Pályi Zsófia, Pilló Ákos, Péter Ildikó, Pórszász Áron, PTE-MK Elektronikus zenei szak alkotói, R CRU, Révész Tamás, Riskó Gáspár, Rizmayer Péter, S. Faragó Gyöngyi, Sarkantyú Illés, Schild Tamás, Sebestyén László, Simon Márk, Simonyi Balázs, Sióréti Gábor, Sipos Sándor, Sopronyi Gyula, Sprenc Balázs, Stalter György, Stiller Ákos, Szabó Klára Petra, Szabó Károly, Szalai Dániel, Szalontai Ábel, Szatmári Gergely, Szász György, Szentes Zágon, Szél Ágnes, Szigeti Tamás, Szigetváry Zsolt, Szilágyi Lenke, Szvet Tamás, Telek Balázs, Tóth György, Tóth József, Urbán Ádám, Ujvárossy László, Újvári Sándor, Vancsó Zoltán, Vedres Ági, Végh László, Vékás Magdi, Zselinszky Miroslav

Szavak a 34. Sajtófotó kiállítás kapcsán

SURÁNYI MIHÁLY

A háttér

A MŰOSZ által meghirdetett pályázatra több mint 7000 pályamű érkezett, közel 2500 szerzőtől. Az öttagú zsűrinek, amelynek Petr Josek, Szarka Klára, Sopronyi Gyula, Jocelyn Bain Hogg és Szergej Makszimisin voltak a tagjai, nem lehetett könnyű dolga. Idén is 14 kategóriában lehetett pályázni, de az éveken át létező „Bulvár, humor” kategóriát idén a „Menekültválság” kategória váltotta fel. A történelem ismeretében ez egyszerre tűnik szűkszerűnek és keserűen szimbolikusnak.

Az előző évihez hasonlóan a Robert Capa Kortárs Fotográfiai Központban megrendezett tárlat rendezője, Szigeti Tamás a megnyitón kitért arra, hogy mind kevesebb lap közöl képriportokat és fotóesszéket, és éppen a Sajtófotó kiállítás igyekszik pótolni azt, ami az újságokból kimaradt. A kiállított anyag egészséges töménységben tudta nyújtani mindazt, amit a sajtó egésze bátran felvállalhat.

Ez az írás a kiállításra és így elsősorban a díjazott művek kapcsán felvetődő kérdésekre koncentrál. A pályázati anyagok teljessége a sajtó-foto.hu weboldalon megtalálható, érdemes átböngészni.

A művek

A MŰOSZ nagydíját **Fazekas István** *Tranzitország* című sorozata nyerte el. Ő elsősorban a migráció emberi, személyes oldalára koncentrált. Sorsokat villantott fel, a megalázottságot, a menekülésbe fektetett személyes energiákat. A sorozat stilisztikailag nem egységes, vannak képek, melyek Caravaggio-szerű világtítást kaptak, másokon a nap nyers fénye uralkodik, vagy éppen elmosódottsággal vezeti a nézők szemét. A széles stílus spektrum ellenére, a képeken átnyúló rímek a sorozatot egyben tudják tartani. Az egyetlen jelentős döccenő a menekülő M1-esen való vonulásáról készült távoli, fény-égette képe.

Móricz-Sabján Simon sorozata, mellyel a Munkácsi Márton-díjat nyerte el, ugyancsak a menekültválsággal foglalkozik. Az ő sorozata a leszaboszi megérkezéstől kezdve a magyar és szlovén határokig kísértéssel figyelemmel a menekülteket. A stációkat, a partot érezt, a hálaadást, a vándorlást, bepillantva a személyes drámákba, a felállított kerítésig. Lehetséges-e, hogy mindezek az érzelmi energiák, fizikai megpróbáltatások értelmetlenek legyenek? Kivonulás, visszautasítás.

Balogh Zoltán és **Kurucz Árpád** munkái, mindkettő fekete-fehér sorozat, két másik emblemikus eseményre koncentráltak: a Keleti pályaudvarnál kialakult krízisre, illetve a röszei

összecsapásra. Ők kapták a Menekültválság (sorozat) kategória első és második helyezését. Míg Kurucz Árpád egyik szelíd képe, az Ima, az egyéni kategória első helyezettje is lett, addig Balogh Zoltánnak a pályaudvaron készült portréja a kiállítás egyik leghangsúlyosabb pontján kapott helyet. Mindkét sorozatban vannak olyan erős képek, melyek az események megörökítésén túl, akár ikonikus megfogalmazásoknak is tekinthetők.

Ebben a témában öröm volt látni a sorozat kategória harmadik díjat megszerző **Bánhegyes Antal** képanyagát, mely teljesen friss nézőpontból, egy nagyon határozott és tiszta szerkezetű vizuális világot teremtve, tömören reflektált erre a kihívásra.

Illyés Tibor kapta idén az Escher Károly-díjat, *Tiszteletadás* című képeért, amely Orbán Viktorról és feleségéről készült Göncz Árpád temetésén. A kép közepén álló pár körüli, furcsán üres teret nemzetbiztonsági szempontok indokolták, és egyben megidéztek azokat az információkat, amiket a két politikus majd' harminc éves kapcsolata, illetve Göncz Árpádnak a temetésére vonatkozó kérése jelentett.

A beküldött művek alapján, a menekültválság mellett a roma kérdés volt az egyik leggazdagabb tematika, amivel a fotósok foglalkoztak.

Idén **Déri Miklós** vehette át az André Kertész Nagydíjat a *Roma test politikája* című képeiért. A sorozat háromnegyed alakos portrékból komponált diptichonokból áll, melyek jobb oldalán egy-egy középosztálybeli roma alak látható, a középosztály minden attribútumával, míg a baloldali képen ugyanezek az szereplők cigány viseletben álltak a kamera elé.

Hadd idézzem az alkotó gondolatait. „... A képeken keresztül ezt a társadalmi tekintetet szerettem volna megmutatni, azt a látens rasszista, xenofób gondolkodásmódot, ami legtöbbször a romákra vetül.”

A sorozat mindenképpen felvet néhány nyugtalanító kérdést. Biztos-e, hogy a nem roma társadalmon belül minden esetben beindul a hivatkozott faji értelmezés? Ha igaz is a „társadalom nagy részére”, honnan tudjuk, hogy a társadalom nagy részének milyen romaképe van? Biztos, hogy a megjelenített és kissé színpadias romakép dolgozik bennünk? Az utalás érthető, de egyben egy kicsit leegyszerűsítő is. Vajon nem éppen azzal szilárdítja meg a feltételezett sztereotípiákat, hogy ennyire konkrétan fogalmazza meg őket?

Az „Emberábrázolás (sorozat)” kategóriában **Schild Tamás** roma lányokról éveken keresztül készült anyaga kapta meg az első díjat. Nelli, akinek a sorsa köré a *Semmi különös* sorozat fonódik, egy a polgártársaink közül. Egy élethelyzet, aminek a társadalmi és érzelmi vonatkozásait a budapesti kerületek nagy ré-

szébből nehéz átlátni. Ismétlődő sorsok, a kitörés szinte kilátástalan volta, magától értetődően bekövetkező drámák. Észrevétlenül felnőtté válás, másodpercnyi pillanatok örömeivel. Kiszolgáltatottság, beletörődés, magától értetődés. Csak az élet apróságai.

Pályi Zsófi „Társadalomábrázolás, dokumentarista fotográfia (egyedi)” kategóriában első díjat nyert munkája teljesen más világú. Guszti bácsi, a Parno Graszt zenésze, akár a Macskajaj főszereplőjének a nagyapja is lehetne. Zene, bor, cigaretta. Hetyke szembenézés a halállal, amire csak egy bizonyos érettségen túl képesek az emberek.

Madácsi Zoltán *70 évvel később* című képei Szehlo Gábornak állítanak emléket, az evangélikus lelkész által a háború után alapított Gaudiopolis valamikori lakóinak mai portréin keresztül.

A „Képriport-(sorozat)” kategóriában nehéz lett volna megkerülni 2015 néhány vezető hírét. Az első két helyezett, **Bódey János** párizsi fotói és **Bruzák Noémi** *Özönvíze* elsősorban magukhoz az eseményekhez kapcsolódnak. **Koszticsák Szilárd** *Ilyen a box* című sorozata viszont egy megrázó fotóesszé. Mivel a helyezések miatt ezek a sorozatok egymás mellé kerültek, jól látszik az a különbség, ami egy képriport és egy fotóesszé között van. A három anyag egymás mellé kerülése rögtön rávilágít az ilyen jellegű munkák összehasonlításának nehézségére is.

Illyés Tibor Göncz Árpád temetésén készült képe egyben a „Hír, eseményfotó” kategória nyertese is lett. Mivel a képeknek nem is elsősorban a művészi oldala a fontos, hanem a hír tiszta és világos kommentálása, a bírálatuk sem egyszerű feladat önmagában. Hogy egy ilyen műfajban a fotográfus mennyire kiszolgáltatót a képek körüli híreknek is, arra jó példa **Bódey Jánosnak** a feleségverő polgármesterről készített fotója is, mellyel ebben a kategóriában a harmadik lett. A kontextust ismerve, nagyon pontosan adja vissza, nem is csupán a polgármester alakját, hanem a társadalom tőle való elhatárolódásának a képét is, de a kontextus ismerete nélkül nehéz lenne az értelmezés.

Hasonlóan nehéz lehetett a bírálók helyzete az „Emberábrázolás portré (egyedi)” kategóriában nevezett munkákkal is. A három díjazott képből csak a második helyezést elérte **Kerekes M. István** képe, az *Élet a sárban* volt ebbe a kategóriába nevezve. A zsűri élt azzal a jogával, hogy egy, a saját kategóriájában esélytelen sorozatból válasszon egyedi képet az első és a harmadik helyre. Az első helyezett kép **Hirling Bálint** *Ahol az út véget ér* című sorozatából való, ami nagyon szép munka, bár az egész sorozat részeként, úgy tűnik, jobban működött volna. A harmadik helyezett alkotó, **Urbán Ádám** fotója a cirkuszi kullisszák világát feltérképező képei közül való. Urbán már évek óta foglalkozik a cirkusszal, illetve annak a nézőktől elzárt világával, ezt a képet először a 2013-as Sajtófotó Fesztiválon nevezte, a *Magyar cirkuszszilágok* sorozat részeként.

Talán a stadionépítési láz, talán csak a nemzeti hagyomány miatt, idén a „Sport” kategóriában a hat helyezett közül három is a labdarúgással foglalkozik. Sem az egyedi, sem a sorozat kategória első helyezettjét nem kell különösebben magyarázni, **Korponai Tamás** *A labda bűvöletében* című alkotását bármelyik lap örömmel közli; míg a sorozat kategóriában **Veres Viktor** *A börzsönyi El Classico*-ja vitte el a pálmát. Egy olyan országban, ahol Svejik és Hrabal világa szinte megbecsültebb, mint a hazájában, ez egyáltalán nem véletlen. A faluszéli focipálya szinte még családias miliójében a feltörő érzelmek is emberibb dimenzióban jelennek meg, legyünk akár játékosok, akár edzők, akár

szurkolók. Itt nincs B-közép, itt a játékhoz állunk közelebb. Különösen érdekes ezt az Európa-bajnokság után végiggondolni, ahol a meccsek alatt folyamatos tájékoztatást kaphattunk arról, hogy melyik játékos hány millió eurót ér, és a tudósítók előszeretettel mérték össze a csapatokat a játékosok összesített piaci értéke alapján. Nógrádban a játék és a pénz közül csak az egyik van meg.

Korponai Tamás mellett a „Sport (egyedi)” kategóriában két képet is találhatunk **Móricz-Sabján Simontól** a második, illetve a harmadik helyen.

Veres Viktorral egy kategóriában **Rostás Bianka** kifejezetten érzékeny sorozata lett a második helyezett. Az ő hőse Illés Fanni, a lábak nélküli született és úszóbajnokká lett sportoló. A sorozat Fanni mindennapjait mutatja be empatikusan és pontosan. **Bodnár Boglárka** harmadik díjas munkája a magyarországi agárversenyekről, a versenyzésről tudósít. Szemmel láthatóan jó szemű fotográfusról van szó, kár, hogy néhány kép esetében engedelményeket tett, és olyan képek is bekerültek a sorozatba, melyek egy kicsit elhomályosítják a fókuszot.

A „Művészet – műalkotás vagy művészeti tevékenység ábrázolása” kategória elbírálása, akár az egyedi, akár a sorozat részét tekintjük is, legalább akkora kihívás lehetett, mint az egyedi portrék zsűrizése. A képeken feltűnő magyar művészekhez kapcsolódó háttérrel a magyar olvasók jól ismerik, az ő ismereteikre a fotós nyugodtan hagyatkozhat. A öttagú zsűri esetében, amelyben három bírálónak a magyar nevek semmit vagy csak keveset jelentenek, ez a háttértudás legalábbis korlátozott. A kategória élére **Kálló Péter** Szigeten készült fotója, a *Color party* került. Úgy látszik, ez minden zsűri számára népszerű téma, mert Mohai Balázs két évvel ezelőtt hasonló képpel nyerte ugyanezt a kategóriát. A második helyezett **Pácza Tamás** *A Bélaműhely Könnyűzenekar kupaktanácsa* című felvétele lett, s ez a helyezés nehezen értelmezhető anélkül, hogy ne ismernénk azokat a munkákat is, melyeket Páczai más kategóriákba beküldött. Elsősorban külföldön készült sorozatokkal nevezett az idén, ami egy kis hátrányt jelenthetett; de nem véletlen a nevéhez kapcsolódó hosszú kiállítási lista.

Ennek a kategóriának a sorozat szekciójában **Kálló Péter** *Balance* című alkotása lett az első, a sorozat keskeny határon mozog a művészeti projekt és a művészet ábrázolása között. **Urbán Ádám** itt is harmadik lett a *Függöny mögött*-tel, a tavalyi eredményhez hasonlóan. **Stiller Ákos** sorozata nyerte a második díjat, mely a Budapesti Fesztiválzenekar turnéinak hétköznapijaira koncentrált.

Ahogy az várható volt, a „Természet és Tudomány (egyedi képek)” kategóriájába mind témájában, mind képességében egymástól nagyon eltérő munkák érkeztek. **Máté Bence** királykeselyűje remélhetőleg helyesen mérte fel a krokodil döglöttségét, és nem ő vált ebéddé. **Komka Péter** egy kivételes technikai felkészültséget igénylő képet készített a Nemzetközi Úrállomásról.

A sorozatok közül a zsűri **Hajdú D. András** *Cataracta* című képanyagát találta a legjobbnak. Dr. Hardi Richárd szemész kongói tevékenységére az egész ország büszke lehetne. Hajdú D. András évek óta magas színvonalon dolgoz fel egyáltalán nem triviális témákat. **Radics Milán** elsősorban a tudományos hitelességet tartotta szem előtt: második helyet érő sorozata, a *Méh farkas*, nagyon alapos természetfotós munka. **Kállai Márton** műve egy elhagyott sóbánya utóéletét mutatja be: mit kezd-

Korponai Tamás: A labda bűvöletében (Sport kategória – egyedi), 1. helyezés

tek az ott élők a bányával, hogyan él tovább a bánya, és milyen jelenségekkel kell a környéken lakóknak szembenéznük?

Ugyancsak nagy választék volt a „Társadalomábrázolás, dokumentarista fotográfia” kategóriába tartozó pályaművekből. Az egyedi képek szekcióban nagyon sok eljuthatott volna a helyezésekig, közülük a zsűri **Pályi Zsófi**, **Teknős Miklós** és **Mohai Balázs** műveit tartotta érdemesnek díjazni.

A sorozatok közül is széles spektrumú pályaművek érkeztek, ebben a kategóriában volt a legtöbb külföldön készült munka is. **Bácsi Róbert László** több, Örményországban készült riportot is beadott, ezek közül a kifejezetten elégikus *Hegy Karabakh* lett az első helyezett, amely borongóssága mellett metszően éles pillanatokon keresztül nyújt bepillantást egy elszigetelt közösség életébe.

Ajpek Orsolya témája egyszerre valós és tekinthetjük akár szimbolikusnak is. A reborn babákról és környezetükről készített képei korrekt, távolságtartó, a jelenség létezésére koncentrált munkák.

Stiller Ákos *Tanyavilág* című sorozatát azért is érdemes kiemelni, mert olyan területre irányítja a figyelmünket, amiről nagyon könnyen hajlandók vagyunk megfeledkezni, a létezését megkérdőjelezni. Időről időre szükségünk van ilyenfajta szembenézésekre: Stiller nem törekszik drámai fogalmazására, de azazal, ahogyan apránként sorozattá állítja össze a képeit, sokkal mélyebb hatást tesz.

Installáció, katalógus, weboldal

A rendezők kihasználták azt az adottságot, hogy a Sajtófotó pályázat képeinek nem volt előre meghatározott mérete, és az installációt a Canon 840 mm széles, „faltól-falig” futó papírján oldották meg.

Ez lehetőséget adott a különböző méretű képek nyomtatására is, és egyben maximalta is a legnagyobb méreteket. A képek néhol kiemelten, néhol több sorban szerepeltek, a lehetőségek és a rendezői ítéletek szerint.

A Capa Center méretei azonban lehetőséget adtak arra is, hogy ne csak a díjazott képek kerüljenek a falakra, hanem azok is, melyek ugyan nem kaptak díjat, de a rendezők fontosnak tartották a megjelenésüket.

A kiállításhoz a Magyar Újságírók Szövetsége adta ki a katalógust, ám az szervezési okokból nem volt mindig elérhető a kiállítás helyszínén. Annak fényében, hogy a Capa Központ kifejezetten az ilyen jellegű kiállítások megrendezésére koncentrált, ez meglepő volt.

A pályázat összes anyaga felkerült a sajto-foto.hu weboldalra, és e cikk írója mindenkinek ajánlja, hogy látogassanak el az oldalra. A több mint 7000 beérkezett mű egyben azt is jelenti, hogy a díjazásra javasolt, illetve az idei zsűri által díjjal nem értékelt munkák között sok esetben a különbség csak árnyalatnyi.

www.fotomuveszet.net – **Klikkeljen rá!**

Ajpek Orsolya: Megállás nélkül csak öltöztetem (Társadalomábrázolás, dokumentarista fotográfia kategória – sorozat), 2. helyezés

Urbán Ádám: A függöny mögött (Művészet - műalkotás vagy művészeti tevékenység ábrázolása fotóriporteri eszközökkel kategória – sorozat), 3. helyezés

Hirling Bálint: Zsákfalu (Emberábrázolás, portré kategória – egyedi), 1. helyezés

Stiller Ákos: Tanyavilág (Társadalomábrázolás, dokumentarista fotográfia kategória – sorozat), 3. helyezés

Bánhegyesi Antal: Idegen voltam (Menekültválság kategória – sorozat), 3. helyezés

Balogh Zoltán: Krisis a Keleti pályaudvaron (Menekültválság kategória – sorozat), 1. helyezés

Kurucz Árpád: Ima [Menekültválság kategória – egyedi], 1. helyezés

Máté Bence: Árulkodó szagok [Természet és Tudomány kategória – egyedi], 1. helyezés

Bódey János: A feleségverő vak komondor büntetőpere [Hír-, eseményfotó kategória – egyedi], 3. helyezés

Pályi Zsófi: A vén Guszti [Társadalomábrázolás, dokumentarista fotográfia kategória – egyedi], 1. helyezés